

Д О К Т Р И Н А

Інформаційно-аналітичний бюлетень відділу аспірантури та докторантури, випуск № 5, 2016 рік

Привітання ректора Житомирського державного університету імені Івана Франка з нагоди Дня науки і року Івана Франка

Основними цінностями франківця, які формують світорозуміння та світогляд, обумовлюють його діяльність, зміцнюють відчуття університетської спільноти, на мій погляд, мають бути три життєві імперативи: (1) *досконалість*, усе що визначає зробити франківець, має робити за стандартами найвищої якості; (2) *чесність*: висока професійна гідність, моральність, толерантність франківця, його уміння дотримуватись обіцянок і визнавати помилки; (3) *невтомна праця* й креативний конструктивізм, повага до самобутності. «Мій поклик, – писав Іван Франко, – праця, щастя і свобода...».

Свято «День науки» органічно увійшло в наше університетське життя, стало днем шанування людей творчої праці, діяльність яких є символом відданості Науці. Особливої ваги воно набуває у зв'язку із ювілеєм Івана Франка, ім'я якого з честю носить наш університет. Іван Франко був переконаний, що без науковця, педагога держава не може мати майбутнього. Їх авторитет є мірилом моральності й освіченості влади. Ми по праву пишаємося видатними вченими-франківцями, які зробили суттєвий внесок у розвиток багатьох галузей знань. Сучасне покоління науково-педагогічних працівників, докторантів, аспірантів, студентів університету гідно продовжує славні традиції своїх попередників.

Ваші знання і досвід, пошук нового і любов до підростаючого покоління є тим підмурком – «духом, що тіло рве до бою», завдяки якому живе і розвивається українська наука, виховується майбутнє нації, її сила і честь.

Отож, нехай нам і сьогодні й завтра на цьому благородному шляху допомагає франківський незламний дух інтелектуального опору, конструктивізму і оптимізму. Зичу Вам невичерпного ресурсу гідності, творчого неспокою, міцного здоров'я, нових досягнень і щедрих ужинок на науковій ниві!

Ректор Житомирського державного університету імені Івана Франка
П.Ю. Саух

Науковий простір університетського етосу

Вже з часів зародження перших освітніх центрів Середньовічної Європи в основу ідеї сутності Університету було закладено фундаментальне поняття пошуку об'єктивної істини та вдосконалення інструментальних механізмів і методологічних принципів її поширення. Саме тому ось уже впродовж кількох століть наукові дослідження є визначальним сегментом університетської освіти, а їх успішне провадження має винятковий вплив на формування академічного престижу вищого навчального закладу.

Житомирський державний університет імені Івана Франка за свою майже столітню історію розвинувся в одного з авторитетних лідерів освітнього простору сучасної України, який органічно поєднує у своїй науковій діяльності інтерпретаційну стратегію гуманітаристики з емпіричною методологією природознавства, а інноваційні досягнення новітньої педагогічної мислі міцно вкорінено у засадничі категорії глибокого філософського знання. Дослідницький доробок факультетів і навчально-наукових інститутів, науково-дослідних центрів і лабораторій, теоретичний потенціал наукових шкіл та організаційна діяльність спеціалізованих рад – це той інтелектуальний капітал, що становить ядро університетської праці, довкола якого рухається індивідуальна пошукова траєкторія як відомих учених, так і талановитої студентської й аспірантської молоді. Варто відзначити серйозні досягнен-

ня житомирських філологів та істориків, серед яких на особливе визнання заслуговують ґрунтовні медієвістичні студії професора Петра Білоуса, потужна школа історичної діалектології професора Віктора Мойсієнка та новаторське осмислення українського національно-визвольного руху доктора історичних наук Сергія Стельниковича, які відомі як в Україні, так і далеко за її межами.

Сердечно вітаю академічну спільноту Житомирського Франкового університету із відзначенням традиційних Днів науки і бажаю й надалі невтомно наповнювати науковий простір університетського етосу новими здобутками та незмінно залишатися яскравим «світильником у царстві духа».

**З повагою
Проректор з науково-педагогічної
роботи Львівського національного
університету імені Івана Франка
Ярослав ГАРАСИМ**

Шановні колеги Франківці!

Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка щиро вітає ректорат, науково-педагогічний колектив, аспірантів та студентство Житомирського державного університету імені Івана Франка з професійним святом – Днем науки!

Це свято органічно увійшло в університетське життя, стало днем шанування людей творчої праці, діяльність яких є символом відданості Науці. Без наукового працівника, педагога держава не має майбутнього. Їх наполеглива праця множить здобутки до світової скарбниці знань. Сучасне покоління науково-педагогічних працівників, докторантів, аспірантів, студентів університету гідно продовжує славні традиції своїх попередників.

Завдяки вашим зусиллям виконуються важливі для держави держбюджетні та господарські науково-дослідницькі роботи, здійснюється підготовка висококваліфікованих кадрів, забезпечується міжнародне співробітництво, функціонують інноваційні структури на базі університету.

Ваші знання і досвід, пошук нового і любов до підростаючого покоління є тим підмурком, завдяки якому живе і розвивається українська наука, виховується майбутнє нації, її сила і честь.

Десятиліття відданої праці викладачів університету та служіння вічним чеснотам суспільства, їхні глибокі знання та фаховий досвід, а також таланти та наполеглива праця випускників і вихованців створили вам авторитет іменитого навчального закладу країни.

Житомирський державний університет імені Івана Франка сьогодні належить до лідерів вищої освіти України. За цим визнанням – натхненна праця науково-педагогічних працівників, високі досягнення студентів та зростаючий авторитет випускників.

В Україні знають і цінують визначні заслуги вашого колективу у підготовці високопрофесійних кадрів, вашого вагомому вкладу в розвиток науки. За роки праці ваш університет нагромадив великий і цінний досвід, дав путівку в життя багатьом талановитим співвітчизникам – відомим науковцям, педагогам, перекладачам, громадським діячам, видатним літераторам, діячам культури й освіти.

Колектив Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка бажає колективу Житомирського державного університету імені Івана Франка міцного здоров'я, творчого натхнення, життєвої енергії, нових досягнень і щедрих ужинок на науковій ниві!

Бажаємо усім викладачам, співробітникам, студентам університету і далі йти в ногу з часом. Нехай усі ваші дні будуть плідними на творчі задуми, хороші справи, щедрі на добрий настрій і успіхи.

**Проректор з наукової роботи
Дрогобицького державного
педагогічного університету
імені Івана Франка
професор Микола ПАНТЮК**

Науково-педагогічному та студентському колективам, ветеранам праці, усім співробітникам Житомирського державного університету імені Івана Франка

ШАНОВНІ КОЛЕГИ!

Прийміть найкращі вітання з нагоди Дня науки та поважного ювілею – 160-річчя від дня народження Івана Яковича Франка – титана думки і праці, геніального письменника, пристрасного борця за людські права й соціальний прогрес, визначного вченого-мислителя, чиє ім'я носить ваш навчальний заклад.

У стінах університету працювало й навчалось багато відомих людей, котрі вписали славні сторінки в історію нашої держави. І нині тут трудиться високопрофесійний, згуртований колектив одностайців, окриплених ідеями піднесення освіти України на європейський рівень розвитку, підготовки національно свідомої, озброєної сучасними науковими знаннями, інноваційними технологіями, ідеалами гуманізму і справедливості нової плеяди працівників освітянської галузі.

Ім'я Івана Франка, мов яскрава зоря, крізь роки й десятиліття світить незгасним сяйвом на небосхилі науки, освіти, культури.

Напередодні славного ювілею Великого Каменяря колектив Коростишівського педагогічного коледжу, який понад 90 років крокує з іменем І.Я. Франка, зичить вам вагомих наукових і творчих здобутків у важливій справі – вихованні прогресивної еліти Української Незалежної Держави.

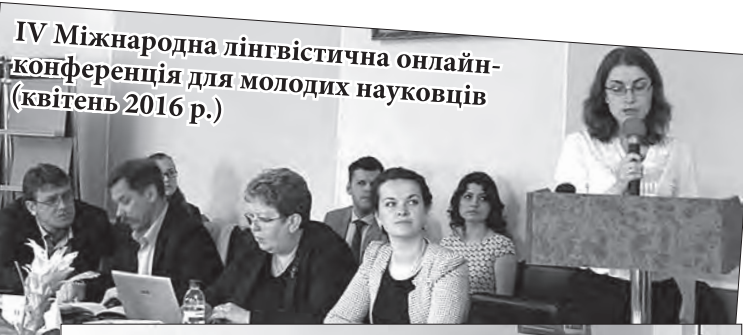

З повагою
директор Коростишівського педагогічного
коледжу імені І.Я. Франка, заслужений працівник освіти України
Василь МОРОЗ

Житомирський державний університет імені Івана Франка у міжнародному науковому просторі

Студенти з Туркменістану виконують гімн своєї Батьківщини (жовтень 2015 р.)

IV Міжнародна лінгвістична онлайн-конференція для молодих науковців (квітень 2016 р.)

У Житомирському державному університеті імені Івана Франка семінари та майстер-класи проводять викладачі зі США (Роберт О'Лірі) та Фінляндії (Арія Гелена Хакулінен та Вільгельм Гельмут Дікмани) – березень 2016 р.

Стипендіатка Австрійського культурного форуму Євгенія Король (січень 2016 р.)

Викладачі Житомирського державного університету імені Івана Франка на конференції у Краківській академії Ігнатіанум (квітень 2016 р.)

Професор Наталія Сейко у колі своїх студентів у Вищій школі економіки в Бидгощі (Республіка Польща) – листопад 2015 р.

Викладачі Житомирського державного університету імені Івана Франка взяли участь у науково-практичному семінарі з інклюзивної освіти в Італії (березень 2016 р.)

Професор Віктор Мойсієнко виголосив доповідь на V Міжнародному конгресі дослідників Білорусі в Каунасі (Литва) – жовтень 2015 р.

Студенти Житомирського державного університету імені Івана Франка стали учасниками міжнародного проекту «PL+UA=UE» в м. Кельце (Республіка Польща) – липень 2015 р.

Наш гість – професор Університету Казимира Великого та Університету Лаваль Богдан Петрулевич (травень 2016 р.)

Викладачі Краківської академії Ігнатіанум Моніка Станкевич-Копець та Петро Духлінський читають лекції в Житомирському державному університеті імені Івана Франка (березень 2016 р.)

Лекція професора Міжнародного інституту розвитку інтелекту Пак Сонг Су (Республіка Корея) – квітень 2016 р.

Студенти Житомирського державного університету імені Івана Франка в Поморській академії (Республіка Польща) – жовтень 2015 р. – січень 2016 р.

Студенти ЖДУ імені Івана Франка в Поморській академії (Республіка Польща) – жовтень 2015 р. – січень 2016 р.

Доктрина

Doctrina multiplex, veritas una – Наук багато, істина одна

Інформаційно-аналітичний бюлетень відділу аспірантури та докторантури, випуск № 5, 2016 рік

Інтерв'ю з ректором Житомирського державного університету імені Івана Франка з нагоди дня науки і 25-річчя незалежності України

– Чи змінилася, на Вашу думку, на краще система вищої освіти України за 25 років незалежності?

– Слід чесно сказати, що незважаючи на те, що якісна освіта (ще на зорі незалежності) була проголошена національним пріоритетом, а в країні розгорнуті реформи освітньої галузі, серйозних зрушень у цій сфері не відбулося. У кожній із ланок системи освіти, у тому числі вищої, виникли нові, ще складніші проблеми, породжені необхідністю структурної перебудови та спонтанними змінами в освітніх пріоритетах, недостатнім фінансуванням та безсистемністю здійснюваних реформ. Суттєво нове не виникло, а вікові надбання почали втрачатися. На жаль, за роки незалежності на усіх рівнях управлінської системи в освіті ті чи інші «реформаторські рішення» приймалися: (а) *неадекватно*, без глибокого вивчення освітянських реалій і залучення професіоналів-практиків; (б) *авторитарно й безсистемно*. Головним і визначальним стало гасло чиновника від освіти, тому реформи набували характеру фрагментарності, напускного формалізму або радикалізму; (в) *кулуарно*, без широкого громадського обговорення «приватних» педагогічних ініціатив, поспішно вигаданих або запозичених у світових педагогічних авторитетів.

Як не гірко це казати, наша вітчизняна освіта сяк-так сьогодні ще

зберігає свої позиції, виглядає краще ніж медицина, культура – сталося це не тому, що наші реформи успішні, а завдяки її традиційній «консервативній матриці».

– Яким Ви бачите наш університет ще через 25 років?

– Вірю в те, що освіта стане в Україні справді національним пріоритетом. Ми маємо зрозуміти, що освіта є найбільш оптимальним і ефективним інструментом «олуження» світу, а «інноваційна економіка» залишатиметься фразою без випереджального розвитку освіти.

Отож переконаний, що в цьому контексті через 25 років наш університет не лише збереже лідерські позиції, а й значно їх зміцнить. Він має стати центром науково-технологічного й соціокультурного забезпечення випереджувального інноваційного й сталого соціально-гуманітарного розвитку регіону в напрямку диверсифікації та підвищення конкурентоспроможності економіки, удосконалення людських ресурсів і формування інтелектуальної нації.

– Що означає для Вас цього-річна відзнака університету Гран-прі «Лідер вищої освіти України»?

– Звісно, гордість, гордість за наш потужний колектив франківців. Ми вкотре доводимо, що ми кращі не лише в регіоні, але й в Україні. За майже 100-річну історію діяльності університету у нас сформувалась висока викладацька культура й потуж-

ні наукові традиції. Тому у нас були, є і завжди будуть Короленки, Тени, Бондарчуки, Липські, Михальчуки, Касименки... До нас приходили й приходять юнаки та дівчата, які хочуть стати висококласними фахівцями насправді, а не на папері. Якість й ще раз якість підготовки гарантує наш університет. У нас вчать, ті хто вміє і хоче вчитися. Тому наш колектив з оптимізмом дивиться у майбутнє, бо є усі підстави для впевненості, що наступні роки і десятиліття стануть для університету часом нових творчих звершень, перемог і досягнень. Сьогодні наш університет престижний, завтра він буде одним із найпрестижніших, а право працювати і навчатися в ньому буде великою честю.

– Які важливі події у житті університету протягом 25 років Ви виділили як такі, що мали вирішальне значення для його функціонування сьогодні?

– Надання в 1999 році Житомирському педагогічному інституту ім. І. Франка статусу державного педагогічного університету, а в 2004 році класичного університету. Ці дві події активізували діяльність навчального закладу, вселили оптимізм та впевненість колективу. Значно зміцнилася матеріально-технічна база, зріс кадровий потенціал, відкрилися нові факультети, кафедри, спеціальності, створені науково-виробничі та науково-методичні комплекси, міжнародні консорціуми, розгорнули діяльність близько 20 наукових шкіл, >>>

»десятки науково-дослідних центрів, науково-дослідних і науково-методичних лабораторій, започатковане видання наукових журналів тощо. Але найголовніше, що в університеті запанувала творча атмосфера, відчуття єдиної родини, бажання працювати й вчитися.

– Скоро нашому вузу виповниться 100 років. На Вашу думку, які важливі трансформації у ньому відбулися за 25 років незалежності України?

– За майже 100 років наш університет пройшов непростий і тернистий шлях. Шлях, позначений як науковими й освітянськими лаврами, видатними особистостями, так і необґрунтованими звинувачуваннями та політичними репресіями. Слава Богу, усе це ніби позаду. За роки незалежності України відбулася трансформація духу, який проходить непросте випробування національним буттям. Усе це, звісно, обумовило не лише переосмислення світоглядних інтенцій освітньої стратегії, а й методології освітянської діяльності, яка передбачає переструктурування змісту навчального процесу, реорганізацію його основних засад, відповідної розробки учбових програм і методик навчання. Звідси нові вимоги до викладача та студента. Сьогодні висувається вимога не просто транслювати інформацію, а навчити узагальненим, універсальним засобам діяльності і масштабному нелінійному мисленню. Імперативом такої освіти має бути забезпечення свободи саморозвитку людини і суспільства за їх гармонії та історичного самозбереження.

– У чому відмінність студента 25 років тому і сьогодні?

– Нинішній студент наділений значно більшою свободою, розкутий у власних думках і діях, а головне, він має практично необмежені можливості для самореалізації. А загалом, у всі часи й будь-де студентство було і є особливою «тонкою і чутливою матерією», центральною фігурою навчального закладу, його «бродилом» й визитівкою. Над усе

не терпить студент зверхності, нещирості й несправедливості. Особливо це стосується сучасного студента.

– Яких нових вмінь має набувати сьогодні викладач, щоб зацікавити у навчанні студента – ровесника незалежності України?

– Головне для викладача сьогодні – навчити студента вчитися, що означає навчити жити в нових умовах. Тобто, навчити жити – це не просто мати широкий доступ до сучасних баз даних та володіти обширною інформацією, а й набувати глибокі фундаментальні знання з метою трансформації їх у мудрість вибудовувати життя і вміння жити разом. А це пов'язано із найістотнішим фундаментом реконструкції методів навчання і змісту освіти – *переходом від школи знань до школи розуміння*. Це по-перше. По-друге, сучасний викладач має здійснити радикальний поворот від патерналістської педагогіки до педагогіки співробітництва, де основою розуміння між студентом і педагогом є діалог. Установка на діалог має стати усвідомленою стратегією педагогічного пошуку і повсякденної педагогічної діяльності. По-третє, сьогодні слід особливо зважати на те, що людина є не тільки діяльною, але й стражденою істотою. Це означає, що у теорію і практику сучасного навчального процесу слід свідомо закладати ідею реальної обмеженості її психофізичних і духовних ресурсів. Слід поважати й цінувати самотність студента.

Підсумовуючи, скажу так: сьогодні бути професіоналом недостатньо. Важливо навчити молоду людину не лише володіти загальною здібністю ставити і вирішувати проблеми, оперувати принципами організації, які дозволяли б «зв'язувати» знання та надавати їм смисл, а й вмінню перетворювати їх в *життєву мудрість*. Адже мудрість – когнітивна експертиза усіх фундаментальних життєвих практик.

– Яким Ви бачите місце Житомирського державного уні-

верситету імені Івана Франка у освітньо-науковому просторі України?

– Ми маємо бути не просто лідером вищої освіти, а й вибудувати свій неповторний образ університету, власний самотній цивілізаційний простір і дух солідарної університетської сім'ї. Цей процес має спиратися на наші здобутки в галузі освіти, науки та культури, власні унікальні особливості й традиції, де свята ідея науки та просвітництва є домінуючою.

– З чого складається, на Вашу думку, імідж університету у міжнародному освітньо-науковому просторі?

– Імідж університету на міжнародному рівні залежить від активної академічної мобільності викладачів і студентів та експорту освітянських послуг. Але ми маємо усвідомлювати, що основою цього є висока якість освіти, яку надає університет. На жаль, на основі існуючої ідеології освіти забезпечити її просування на глобальному рівні важко. Але ми маємо бути оптимістами і рівнятися на кращих із кращих. За матеріалами МВС Times і проекту «Персона» в черговий раз визначені кращі системи освіти світу. Дані по Україні в цьому рейтингу відсутні. Цікаво, що лідерами тут виявилися, як і раніше, країни Східної Азії. Південна Корея знаходиться на вершині рейтингу, далі йдуть Японія (2), Сінгапур (3) і Гонконг (4). А знаєте, що ідеологією освіти в цих країнах є *примат старанності над вродженими здібностями*...? Як бачите, я не випадково наголошував на життєвій мудрості в навчально-виховному процесі...

– Побажання науковцям університету з нагоди 25-річчя незалежності України.

– Вітаю усіх, дорогі мої колеги, із 25-річчям незалежності України. Зичу Вам віри й оптимізму, міцного здоров'я й інтелектуального неспокою, нових творчих звершень і заможного життя наперекір нашій науково-освітянській долі.

Шануймося, бо ми того варті!

У 2016 році виповнюється 25 років незалежності України. Ми вирішили задати декілька питань викладачам, викладацька діяльність яких розпочалася з нашого університету і саме з 1991 року.

САМОЙЛЮКЕВИЧ

Інна Володимирівна,

завідувач кафедри англійської мови з методиками викладання в дошкільній та початковій освіті, кандидат педагогічних наук, професор

– Яким був наш університет 25 років тому?

– 25 років тому у нашому університеті було п'ять факультетів, у тому числі факультет іноземних мов, на якому я працювала. Термін навчання на цьому факультеті становив п'ять років, після закінчення якого випускники складали державні іспити та отримували диплом спеціаліста з правом викладання англійської та німецької мов у середній школі. Хоча наш ВНЗ мав у той час регіональне значення, тут працювали викладачі з різних культурних центрів країни, справжні фахівці, віддані своїй справі.

– Чим, на Ваш погляд, відрізняються студенти 25 років тому і сьогодні?

– Рівень підготовки студентів у нашому університеті завжди був традиційно високим, проте студентам сьогодення більш притаманні такі якості, як креативність, здатність до самостійного наукового пошуку, ІКТ-обізнаність, прагматичність у виборі професії, вимогливість до викладання. Особливо приємно відзначити волонтерський рух серед студентів ННІ педагогіки, які беруть активну участь у волонтерському

проекті з використання прийомів драматизації для соціально-психологічної реабілітації дітей в обласному центрі «Сонячний дім».

– Чому Ви вирішили працювати саме у Житомирському державному університеті імені Івана Франка?

– Повернувшись у 1991 році до Житомирського державного педагогічного університету імені Івана Франка після закінчення аспірантури і захисту кандидатської дисертації у Київському державному педагогічному інституті іноземних мов, я була приємно вражена високим рівнем методики викладання англійської мови на факультеті іноземних мов. Отже, мені поталанило вчитися на досвіді кращих викладачів, таких як доц. Калініна Л.В. і доц. Євченко В.В., та співпрацювати з ними, щоб зробити внесок у розбудову спеціальності «Англійська мова» на теренах України.

– Які, на Ваш погляд, найбільш суттєві зміни відбулися в навчальному процесі в університеті за останніх 25 років?

– На зміни у навчальному процесі вплинули, насамперед, оновлення змісту навчальних програм, методів викладання, які забезпечили перехід від ретрансляції знань студентам до організації активного процесу здобуття знань та розвитку умінь самими студентами. Інтеграція інформаційно-комунікаційних технологій у навчальний процес, кращі педагогічні та технологічні умови навчання, використання сучасних підходів до викладання (компетентнісного, комунікативного, особистісно-орієнтованого, культурологічного та ін.) значно сприяли підвищенню ефективності та привабливості навчання.

– Які події протягом останніх 25 років, на Ваш погляд, в житті університету суттєво вплинули на хід історії його розвитку?

– На мій погляд, історія розвитку університету тісно пов'язана зі зміною його статусу від педагогічного до класичного університету. Важливо, що вдалося зберегти педагогічні спеціальності та високий рівень професійної підготовки майбутніх

учителів та поряд з тим розвинути нові напрями підготовки фахівців. За цей час наш університет позбувся залишків провінційності, набрав нових обертів у дослідницькій діяльності завдяки відкриттю аспірантури й докторантури, вибудував міцні розгалужені міжнародні зв'язки, став більш мобільним і знаним у багатьох країнах світу.

– Яким Ви бачите наш університет через 25 років?

– Якщо розвиток в Україні та світі відбуватиметься передбачуваним шляхом, наш університет трансформувється у престижний дослідницький університет, інтегрований у єдиний освітній простір, що надаватиме високоякісні освітні послуги, у тому числі й дистанційного навчання, студентам з різних країн, в якому працюватимуть кращі фахівці, які матимуть правильний баланс між роботою і життям (work-life balance).

– Що означає для Вас працювати в університеті 25 років?

– Для мене це, насамперед, відчуття приналежності до освітньої спільноти, що живить процес безперервного професійного розвитку, це зустрічі з високими професіоналами, співпраця з новими поколіннями студентів, опанування й розповсюдження нових ідей, розробка інноваційних технологій навчання англійської мови, створення підручників, участь у професійних конференціях, проектах, конкурсах тощо.

– Чи вплинуло, на Ваш погляд, кардинально здобуття незалежності України на освітній процес в університеті? Чому?

– Так, на мою думку, це створило умови для розвитку міжнародних контактів в галузі вищої освіти та досліджень через налагодження співпраці з Британською Радою в Україні, Американськими Радами, Корпусом Миру США в Україні та ін., збагатило навчальний процес новими знаннями та технологіями, уможливило обмін науково-педагогічним досвідом з фахівцями з різних країн світу у форматі закордонних стажувань, міжнародних конференцій, семінарів, методичних майстерень та шкіл професійного розвитку.

➤ **– Чи змінились Ви, як викладач, порівняно з тим як уперше зайшли в навчальну аудиторію Житомирського державного університету імені Івана Франка?**

– Вважаю, що так. Порівняно з минулим, сьогодні мене як викладача приваблюють більш демократичний стиль викладання, інтерактивні методи навчання, технології критичного та креативного мислення та можливість створення нового знання разом із студентами і колегами. Я також усвідомлюю необхідність навчання впродовж життя та надаю перевагу участі у міжнародних освітніх проектах, зокрема, у спільному проекті МОН України та Бри-

танської Ради в Україні «Шкільний вчитель нового покоління», метою якого є оновлення змісту й методів професійно-методичної підготовки майбутніх учителів іноземних мов у вищих навчальних закладах нашої країни.

– Якими особливими навичками має володіти сучасний викладач, щоб зацікавити студентів сьогодні?

– Сучасний викладач має бути, перш за все, порядною, відповідальною, ініціативною людиною, яка має чітку світоглядну позицію та міжнародний досвід, усвідомлює необхідність безперервного професійного розвитку, володіє сучасними освітніми технологіями та здатна

змінюватись відповідно до викликів часу.

– До сторіччя університету залишилось зовсім небагато. Яким Ви хотіли б бачити наш ВНЗ, коли йому виповниться 100 років?

– Сподіваюсь, що наш університет зустрінатиме свій столітній ювілей сучасним вищим навчальним закладом, лідером освіти України, в якому викладачі та студенти житимуть і працюватимуть як об'єднана громада, яка має спільну мету, довгостроковий план дій та засоби його реалізації. Я хотіла б бачити університет, в якому студентів XXI століття навчають викладачі XXI століття методами XXI століття.

ГРИМАШЕВИЧ
Галина Іванівна,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри української мови

– Чим, на Ваш погляд, відрізняються студенти 25 років тому і сьогодні?

– Пріоритетом студентів 25 років тому було навчання, тому вони виявляли глибокі знання з навчальних дисциплін, відвідували заняття, готувалися до них. Сучасний студент живе в абсолютно інших умовах: комп'ютерні технології, Інтернет почасти приваблюють студента більше, ніж навчання, тому в сучасних умовах навколо студента різноманітна інформація, і він інколи не може вибрати те, що йому потрібно. Хоча, порівняно зі студентами 90-х, сучасні студенти більш мобільні, більш дорослі, володіють більшим обсягом інформації (часто не зовсім

потрібно), що спричинено самим життям.

– Чому Ви вирішили працювати саме у Житомирському державному університеті імені Івана Франка?

– По-перше, вибір не був випадковим, бо я сама закінчила цей навчальний заклад (тоді ще педагогічний інститут), тому одразу ж погодилася на пропозицію ректорату стати викладачем кафедри української мови. По-друге, стати в один ряд із такими метрами педагогічно-літературно-філологічної науки, як М.В. Никончук, М.М. Богдан, Л.Т. Пивоварський, П.В. Білоус, В.Т. Чайковська, Г.К. Контрчук, Л.П. Підлужна, Н.М. Зверева, В.В. Власенко, М.П. Грибан та ін., було надзвичайно престижно й водночас боязко, бо то були справжні викладачі, науковці, які прищеплювали нам знання з тих дисциплін, які викладали, і водночас навчали нас життя.

– Чи змінились Ви, як викладач, порівняно з тим як уперше зайшли в навчальну аудиторію Житомирського державного університету імені Івана Франка?

– Мабуть, зі мною погодяться інші викладачі, що спочатку тобі здається, що ти все знаєш, тому, заходячи в аудиторію молодим викладачем, відчуваєшся значно спокійніше, упевненіше. Але з кожним роком відчуваєш, що знаєш не так і багато, що у світі стільки незбагненого, що й усього життя не вистачить, щоб це досягнути. Тому зараз

намагаєшся не тільки дати студентам суто навчальний матеріал і змусити їх вивчити, а й навчити їх, як ним користуватися, де його можна застосувати в житті.

– Якими особливими навичками має володіти сучасний викладач, щоб зацікавити студентів сьогодні?

– Викладач повинен бути високоосвіченим, ерудованим, компетентним не тільки в знанні того предмета, який викладає, а й мати високу загальну ерудицію, має володіти найсучаснішими досягненнями науки, розуміти студента й намагатися здійснювати процес викладання з використанням сучасних технологій.

– До сторіччя університету залишилось зовсім небагато. Яким Ви хотіли б бачити наш ВНЗ, коли йому виповниться 100 років?

– Основне, щоб до 100-річного ювілею наш університет залишився одним із найкращих вишів Житомира, щоб були відкриті нові спеціальності, які зроблять наших студентів конкурентоспроможними не тільки в Україні, а й в інших країнах світу. А запорукою цього є: 1) високий рівень освіти (бо вона ж вища!!!) й знань студентів, до якого треба повернутися; 2) навчальний процес, який має бути на першому плані в університеті; 3) висококваліфіковані викладацькі кадри; 4) небайдужість кожного співробітника й студента у виконанні своїх обов'язків, уболівання за долю університету.

БІЛОБРОВЕЦЬ

Володимир Володимирович,
асистент кафедри українського
літературознавства
та компаративістики

– Яким був наш університет 25 років тому?

– Він ще не був Університетом, мав “скромніші” потреби, можливості та вигляд, але фаховий рівень співробітників, зокрема викладацького складу, завжди був високим, як і тепер.

– Чим, на Ваш погляд, відрізняються студенти 25 років тому і сьогодні?

– Відрізняються на ціле покоління — способом мислення, мовленням, зовнішньою та внутрішньою розкутістю, ставленням до навчання, поінформованістю, технічною обізнаністю та забезпеченістю тощо. Нинішні студенти не кращі і не гірші. Вони просто дещо інші. До речі, мені довелося викладати у студентів, батьків яких учив на початку 1990-х.

– Чому Ви вирішили працювати саме у Житомирському державному університеті імені Івана Франка?

– Мене запросили, і я погодився, адже це давало нові можливості професійної реалізації порівняно з профтехучилищем і школою, де раніше працював. Окрім того, з любов'ю і пошаною завжди ставився до ЖДПУ імені Івана Франка — навчального закладу, в якому здобув вищу освіту, як і до рідної школи — Житомирської «двадцятки», в якій теж

довелось вчителювати. Додам, що у 1948 р. після закінчення КДУ імені Тараса Шевченка в Житомирському педагогічному інституті півроку працював мій дід — український філолог Іван Лаврінович Дмитрук, але був репресований, а після звільнення працював учителем Житомирської восьмирічки № 35. Також наш ВНЗ закінчила моя мама — вчителька початкових класів та український філолог Алла Іванівна Білобровець, яка понад п'ятдесят років працює у міській ЗОШ № 32. Отже, зв'язок з університетом у мене спадкоємний.

– Які, на Ваш погляд, найбільш суттєві зміни відбулися в навчальному процесі в університеті за останніх 25 років?

– Позитивних суттєвих змін відбулося достатньо багато, але тут я б відзначив явище, яке є прикритим і шкідливим для здорового, повноцінного навчального процесу, «ложкою дьогтю у бочці меду» — це надмірна бюрократизація, якій протистояти важко і практично неможливо.

Які події протягом останніх 25 років, на Ваш погляд, в житті університету суттєво вплинули на хід історії його розвитку?

– Насамперед, важливим чинником впливу стала зміна статусу з педагогічного інституту на державний університет. Вважаю також, що впливи зумовлені перманентною появою «молодої крові» — активних, цілеспрямованих, креативних організаторів і втілювачів прогресивних ідей; знаходженням перспективних пріоритетних напрямків діяльності; відкриттям нових факультетів, спеціальностей, аспірантур, спеціалізованої вченої ради, впровадження магістратури, створення Студентського братства та інші значимі події.

– Яким Ви бачите наш університет через 25 років?

– Найпрестижнішим в Україні (як мінімум)!

– Що означає для Вас працювати в університеті 25 років?

– Це набуття неоціненного професійного і життєвого досвіду; приятелювання, дружба, плідна співпраця і незабутнє спілкування з колегами і студентами; відчуття потрібності тим, для кого працюєш; втіха від того, що прилучився до наповнення «розумним, добрим і вічним» тисяч душ і свідомостей.

– Чи вплинуло, на Ваш погляд, кардинально здобуття незалежності України на освітній процес в університеті? Чому?

– Безперечно. Зокрема, відбулося звільнення від ідеологічних догм і канонів, здійснено українізацію освітнього процесу, з'явився простір для вільної реалізації інтелектуального і творчого потенціалу, а демократизація всіх сфер життєдіяльності держави унеможливило застій і, відповідно, стимулює розвиток.

– Чи змінились Ви, як викладач, порівняно з тим як уперше зайшли в навчальну аудиторію Житомирського державного університету імені Івана Франка?

– Деякі зміни, звичайно, відбулися. Але якщо йдеться про спілкування з аудиторією, то налагодження контакту і здатність представити навчальний матеріал для мене не було проблемою ні в профтехучилищі, ні в школі, ні в університеті. Мабуть, важливою передумовою цьому є належність до вчительської династії (дід, мама, батько). А ще важливим чинником певної легкості у спілкуванні з учнями, студентами вважаю участь з дитинства в художній самодіяльності і навчання в театральній студії. Для професії вчителя це також незамінний досвід.

– Якими особливими навичками має володіти сучасний викладач, щоб зацікавити студентів сьогодні?

– Я б у цьому контексті унікав слова «навички», хоча, звичайно, освоєння методичних прийомів викладання ніхто не відміняв. Проте Костянтин Ушинський стверджував, що «тільки особистість може творити особистість, тільки характером можна утворити характер». Очевидно, що видатний український педагог мав на увазі талановитість і непересічність. Я вдячний долі за чудових вчителів і викладачів, які присвятили десятки років педагогічній ниві, завжди були сучасними та будь-коли — чи «вчора», чи «сьогодні» — вміли зацікавити не стільки завдяки навичкам, а завдяки своєму Таланту, а це категорія позачасова.

– До сторіччя університету залишилось зовсім небагато. Яким Ви хотіли б бачити наш ВНЗ, коли йому виповниться 100 років?

– Нестаріючим і Національним!

ПЛОТНИЦЬКА
Оксана Віталіївна,
кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри музики
і хореографії з методиками
викладання

– Яким був наш університет 25 років тому?

– Житомирський державний університет імені Івана Франка завжди був центром культури і науки нашого регіону. Утвердитись у світовому співтоваристві та набувати історичних рис свого національного відродження наш університет розпочав саме 25 років тому, адже у 1991 році вся Україна прагнула відкрити світові набуте століттями невичерпне духовне багатство свого народу.

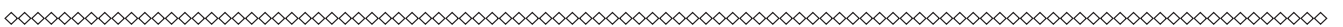
– Чим, на Ваш погляд, відрізняються студенти 25 років тому і сьогодні?

– Студенти 90-х років багато в чому відрізнялись від студентів XXI століття, спостерігати процес трансформації, і навіть більше, приймати в ньому участь – честь для кожного викладача Житомирського держав-

ного університету імені Івана Франка.

– Якими особливими навичками має володіти сучасний викладач, щоб зацікавити студентів сьогодні?

– Сучасний викладач має бути взірцем для своїх студентів, не тільки в професійному, але й в морально-духовному плані, адже наш вплив на формування особистості студента має значну вагу і саме викладач націлює на майбутню діяльність, допомагає приймати важливі рішення навіть тоді, коли після закінчення університету пройшов не один рік. Як приємно викладачу, коли його випускники ще багато років приходять на рідну кафедру улюбленого університету і спілкування, обмін новинами, професійними інноваціями продовжується роками.

ВИГІВСЬКИЙ
Валерій Лук'янович,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри слов'янських
і германських мов

– Чим, на Ваш погляд, відрізняються студенти 25 років тому і сьогодні?

– Якихось принципових відмінностей не бачу. Студент є завжди студент. Помічено певну інформаційну втому та індивідуальність, по-перше, завдяки незрівнянно широкому доступу до різноманітних електронних та паперових джерел інформації, що вимагає вміння і зусиль щодо їх цілеспрямованого відбору та використання, по друге, і це вже я знаю зі слів самих студентів, наявність значної кількості дисциплін, які не мають безпосереднього відношення до основної спеціальності, – еkleктика знань контр-продуктивного ґатунку.

– Які, на Ваш погляд, найбільш суттєві зміни відбулися в навчальному процесі в університеті за останніх 25 років?

– Серед суттєвих змін: залучення потужного масиву різноманітних інформаційних джерел, відчутне розширення спектру та поліпшення якості міжнародних академічних та культурно-освітніх міжвузівських відносин, певна комерціалізація вузівських організаційно-вступних та у подальшому організаційно-на-

вчальних процедур, яка часто в критичній мірі, позбавляє викладача та адміністрацію об'єктивного права самостійно контролювати навчальний процес та використовувати адекватні важелі впливу щодо тих молодих людей, які не хочуть, або не можуть бути справжніми студентами. Нехтування необхідністю вирішення цієї безумовно складної проблеми неминуче і безпосередньо позначається на якості академічної освіти.

– Яким Ви бачите наш університет через 25 років?

– Таким, яким він буде: сучасним, привабливим та перспективним.

– Що означає для Вас працювати в університеті 25 років?

– Збагатити себе досвідом спілкування з людьми, яких можна було зустріти тільки на цьому місці.

– Якими особливими навичками має володіти сучасний викладач, щоб зацікавити студентів сьогодні?

– Професіоналізм, терпіння, бути Людиною.

ЦЮРЯК

Ірина Олександрівна,
кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри музики
і хореографії з методиками
викладання

– Чим, на Ваш погляд, відрізняються студенти 25 років тому і сьогодні?

– Студент — це не тільки людина, що отримує певну фахову освіту у вищому навчальному закладі. Це, передусім, особистість, яка і 25 років тому, і сьогодні є своєрідним стимулятором для викладачів. Вони й зараз такі ж молоді, веселі, відкриті для спілкування та співпраці. Мені, як педагогу мистецького напрямку, нескладно спілкуватися з ними як на початку своєї педагогічної діяльності, так і сьогодні. Єдиною відмінністю, на мою думку, є те, що сучасні студенти більш технічно розвинені. Але це лише завдячуючи новітнім технологіям, зокрема, Інтернету, різноманітним гаджетам, що значно полегшують та збагачують наш творчий процес навчання музиці та допомагають у підготовці індивідуальних творчих завдань.

– Чому Ви вирішили працювати саме у Житомирському

державному університеті імені Івана Франка?

– По-перше, я — житомирянка і наявність такого потужного навчального закладу у нашому місті спонукала мене влаштуватися саме до нього. По-друге, стати педагогом ВНЗ мене надихнув мій викладач диригування під час навчання у Національному педагогічному університеті імені М. Драгоманова (на той час він був Київським педагогічним інститутом імені Горького, а це 1990-1991 рр.). Цікаве спілкування, робота у колективі однодумців, різноманітні творчі дослідження, що ми разом із викладачем проводили під час практики, – все це вплинуло на мій вибір. А «ліпити» зі студента справжнього музиканта-митця і отримувати насолоду від такого процесу – мрія, мабуть, кожної людини творчого напрямку. І Житомирський державний університет надає мені колосальну допомогу в цьому.

– Які, на Ваш погляд, найбільш суттєві зміни відбулися в навчальному процесі в університеті за останніх 25 років?

– На мою думку, процес навчання суттєво змінився на краще. Наявність великої кількості годин для самостійної роботи, розмежування предметів на нормативну та варіативну частини надає студентам можливість глибше зануритися у вивчення та опанування фаху. Та й система підготовки за освітньо-кваліфікаційними рівнями бакалавра, спеціаліста та магістра нам, викладачам, полегшує оцінювання. Адже 100-бальна система більш конкретизовано та реально допомагає виявити як недоліки, так і досягнення студентів з певного предмету.

– Чи змінились Ви, як викладач, порівняно з тим як уперше зайшли в навчальну аудиторію Житомирського державного університету імені Івана Франка?

– Працюю в університеті з листопада 1991 року. Безумовно, зміни у мене, як викладача, помітні. Це вже не та несмілива, але

відповідальна молода дівчина, що, долаючи хвилювання, вперше заходила до навчальної аудиторії 25 років тому, очікуючи на зауваження з боку колег, непередбачувану реакцію з боку студентів тощо. Практичний досвід роботи надихнув мене до написання дисертації з улюбленої тематики «Методика застосування особистісно орієнтованих технологій навчання в процесі диригентсько-хорової підготовки майбутнього вчителя музики», яку я успішно захистила у 2009 році. Я набувала досвіду, як фахівець, разом зі своїми студентами. Це величезний досвід! Наразі, можу з впевненістю сказати, що я — сучасний досвідчений викладач і надалі вдосконалюю свій методичний напрямок роботи.

– Якими особливими навичками має володіти сучасний викладач, щоб зацікавити студентів сьогодні?

– Сучасний викладач – це, передусім, якісний викладач. Я в це формулювання вкладаю наступне:

– кваліфікований фахівець з досвідом роботи;

– володіння словом, зрозумілим кожному студентові. Це не тільки знання термінології предмета, але й доступність викладу матеріалу у цікавій дискусійно-діалоговій формі. Викладач не повинен боятися відхилитися від стандартів, застосовуючи нововведення!

– особистісний підхід до кожного без винятку студента. Безумовно, тут мені допомагає наявність індивідуальних занять;

– постійна зацікавленість новинками не тільки мистецької галузі, а й вітчизняними та світовими досягненнями науки, культури, новітніх технологій та технічного прогресу, який кожного дня еволюціонує;

– позитив і ще раз позитив від отриманого задоволення спілкування з молоддю! Навчаючись самі, студенти й нас, викладачів, постійно навчають. Місце роботи для кожного викладача має бути місцем творчості та співпраці й самовдосконалення.

Наші викладачі – ровесники незалежності України

ГЕДЗЮК
Дмитро Олегович
викладач, факультет фізичного
виховання і спорту

– Що означає для Вас бути ровесником незалежності України?

– Для мене це найбільш урочиста подія серед усіх державних свят. Мої діди і прадіди боролись за неї, і їхні героїчні подвиги не стали марними. Тому, вважаю, що це дар Божий, який нам треба берегти, відстоювати і тішитись ним. День Незалежності пробуджує в мені почуття патріотизму, бо слова «Україна» та «українець» я вимовляю з гордістю. А незалежність для мене – це моя солов'їна мова, цілісність кордонів, і єдність мого народу. А щоб бути по-справжньому незалежним, треба усвідомлювати, що ти — українець. Це гордо і престижно! Я хочу

всім нам побажати любити Україну по справжньому. А нашим політикам хотів би сказати: «Збережіть мою Україну, бо ми, молоде покоління, зради не пробачимо!».

– Побажання науковцям до Дня незалежності України.

– Запорука державотворчого успіху – у громадянській злагоді, високій відповідальності за доручену справу, в об'єднанні зусиль мільйонів громадян вільної і незалежної України в єдиному прагненні – сумлінною працею зміцнити силу і славу Вітчизни. Нам судилося стати учасниками творення новітньої української держави, втілювати у реальність одвічну мрію нашого народу. Це велика честь і велика відповідальність перед власним сумлінням, родиною і прийдешніми поколіннями. Саме від кожного з нас залежить, якою буде нашої державі, як житимуть наші діти, онуки й правнуки. Нехай не міліє джерело нашої віри, надії і любові до рідної землі, додається енергії, снаги і впевненості у власних силах і переконаннях. З нами Бог і Україна. Нехай мир і злагода панують у нашому спільному домі.

– Яким, на Ваш погляд, має бути ВНЗ ХХІ століття?

– Ми живемо в ХХІ столітті, названому «інформаційним століттям». Давайте подумаємо, яким же повинен бути університет.

По-перше, університет повинен випускати професіоналів.

По-друге, орієнтація на глобальний ринок праці.

По-третє. Процес навчання повинен використовувати найефективніші інновації ХХІ століття.

По-четверте. Навчання повинно бути цікавим.

– На який вуз світу Ви хотіли б, щоб наш університет був схожий?

– Принстонський університет: на службі своєму народові та всім народам світу. Принстонський університет (Princeton University), розташований у Принстоні (США, штат Нью-Джерсі), особливих рекомендацій не потребує. Навчатися там — заповітна мрія юнаків і дівчат із різних країн світу.

– Що дала Вам університетська освіта?

– Закінчивши школу, я інших варіантів, окрім продовження освіти у ВНЗ, не розглядав взагалі, оскільки диплом ВНЗ для мене – обов'язкова умова роботи і кар'єрного зростання сучасної цивілізованої людини. Вища освіта, саме завдяки своїй систематизованості та мінімізації базових знань, дає той необхідний набір понять, фактичних знань і практичних навичок, без яких будь-яка людина здається беззбройною і беззахисною в сучасному світі. Так, звичайно, навчання без самоосвіти неповноцінне, але ніяка самоосвіта не дасть системи – а без системи немає знань. Мені особисто вища освіта, окрім вищеперахованого, дає впевненість у своїх силах, а також допомагає формуватися як соціально адаптованій особистості.

МІНГАЛОВА
Юлія Ігорівна
викладач, фізико-математичний
факультет

– Що означає для Вас бути ровесником незалежності України?

– Для мене становлення держави України відбувається паралельно з моїм власним. Більшість складних, невизначених ситуацій в країні, звісно, мали вплив на всіх громадян, але для однолітків вони стали найяскра-

вішими уроками, які ми забути не зможемо. Часто чую порівняння: як було до та після встановлення незалежності. У мене такої можливості немає і думаю – це на краще. Хочу, щоб з кожним роком незалежності з впевненістю можна було сказати, що є значні позитивні зміни.

– Побажання науковцям до Дня незалежності України.

– Зазвичай привітання йдуть на адресу незалежної України та її громадян, тому хочу побажати всім нам, тим, хто живе на території нашої держави – сили волі та незламного >>>

» прагнення до розвитку, впевненості у власних силах, вміння розуміти оточуючих та знаходити компроміси у нелегких ситуаціях, здоров'я та довгих років життя рідним і, звісно ж, мирного неба над нами!!!

– Чи були Ви студенткою Житомирського державного університету імені Івана Франка? Якщо так, то чому обрали саме цей ВНЗ для навчання?

– Я була студенткою фізико-математичного факультету Житомирського державного університету імені Івана Франка. Я подавала доку-

менти лише в два ВНЗ нашого міста, в яких були напрями, пов'язані з моїми вподобаннями. Їхати за освітою в пошуках «кращого» не вважала за потрібне, адже отримати повну, ґрунтовну та конкурентоспроможну професію я змогла б і в нашому університеті, що і сталося.

– Яким було Ваше перше знайомство з Житомирським державним університетом імені Івана Франка?

– До університету я потрапила на день відкритих дверей, будучи абітурієнткою. З відчуттям захо-

плення слухала виступ ректора в актовій залі, а згодом потрапила на фізико-математичний факультет. Зі вступним словом виступив декан факультету та передав слово завідувачам кафедр факультету. Було цікаво їх слухати та найбільше вразило, що на всі запитання, які лунали від абітурієнтів та їх батьків, було отримано зрозумілі та вичерпні відповіді. Відчувала себе, наче в колі давно знайомих та близьких людей. Такою була моя перша зустріч з Житомирським державним університетом імені Івана Франка.

**ДАВИДОВИЧ
Степан Сергійович**

викладач, ННІ іноземної філології

– Що означає для Вас бути ровесником незалежності України?

– Насправді, я ніколи не замислювався над цим, адже для мене Україна – країна, яка існувала віками задовго до мого народження.

Разом з тим, це дуже цікаво: порівнювати, чого за однакову кількість років може досягти одна людина як особистість і громадянин з тим, чого за ці роки досягла незалежна країна.

– Побажання науковцям до Дня незалежності України.

– З нагоди Дня незалежності хочеться побажати всім миру і злагоди, позитивних зрушень в усіх сферах життя, а також невичерпної енергії для втілення всіх мрій.

– Що дала Вам університетська освіта?

– Університетська освіта – це важливий крок у напрямку до самореалізації. Переді мною вона відкрила можливість працювати за фахом та надала необхідні знання для цього.

– Якщо б Вам випав шанс знову стати студентом 1-го курсу, чи обрали б Ви Житомирський державний університет імені Івана Франка? Чому?

– Так. Я вважаю, що цей заклад надає якісну освіту всім студентам, які в цьому дійсно зацікавлені. Протягом свого студентського життя я жодного разу не пошкодував про свій вибір. Дні, проведені у стінах Житомирського державного університету імені Івана Франка, подарували мені багато приємних спогадів.

– Чому Ви вирішили працювати у Житомирському державному університеті імені Івана Франка і пов'язати своє життя з викладацькою та науковою діяльністю?

– На мою думку, це було логічне розгортання подій мого життя. Багато людей отримують диплом, а потім йдуть на роботу не за своїм фахом. Звісно, цьому є багато причин, але ще в ранні студентські роки я налаштував себе на те, що по закінченні навчання буду намагатися шукати роботу за спеціальністю. І мені пощастило стати працівником ЖДУ.

**ВОЛЬНИЦЬКА
Дар'я Олегівна**

викладач, ННІ іноземної філології

– Чи були Ви студенткою Житомирського державного університету імені Івана Франка? Якщо так, то чому обрали саме цей ВНЗ для навчання?

– Так, я була студенткою ЖДУ імені Івана Франка. Більше того, я обрала лише цей університет, не подавши документи ні в який інший. У пріоритеті був ЖДУ імені Івана Франка, а саме ННІ іноземної філології. Будучи слухачем підготовчих курсів, я побачила, наскільки професійно викладачі підходять до своєї роботи,

люблять те, що вони роблять та тих, кого вони навчають.

– Що дала Вам університетська освіта?

– Навчання у ЖДУ імені Івана Франка надало мені неоціненний багаж знань, який я і надалі використовую та збагачую. Мені пощастило бути студенткою надзвичайно талановитих, висококваліфікованих викладачів. Вважаю, що я отримала високий рівень знань у різних сферах життя, особливо у професійній.

– Чи порадили б Ви випускникам цього року вступати до Житомирського державного університету імені Івана Франка? Чому?

» – Я пишаюсь тим, що у свій час я була студенткою ЖДУ імені Івана Франка. Звичайно, на освітніх теренах є величезна кількість ВНЗ, які яскраво позиціонують себе, але окрім того, що я патріотка свого університету, я впевнено називаю його одним з найпотужніших та найпрестижніших. Наш університет пропонує широкий спектр спеціальностей традиційного та сучасного формату, що неабияк може зацікавити сучасну молодь, тому я б радила вступати до ЖДУ імені Івана Франка, де майбутні студенти зможуть реалізувати себе як особистості, майбутні фахівці.

– Яким було Ваше перше знайомство з Житомирським державним університетом імені Івана Франка?

– Будучи ученицею, я вирішила для себе, що вступатиму саме до цього університету. Жоден з моєї родини не навчався тут, але вивчаючи та читаючи інформацію про ЖДУ, я була впевнена, що я не пожалкую

про свій вибір. Вперше знайомство з університетом відбулось, коли я стала слухачем підготовчих курсів. Саме з того часу я цілком упевнилась, що зробила правильний вибір.

– Чому Ви вирішили працювати у Житомирському державному університеті імені Івана Франка і пов'язати своє життя з викладацькою та науковою діяльністю?

– Коли я була студенткою, я завжди мріяла стати викладачем саме в університеті, а не вчителем в школі. Для мене завжди був цікавий процес викладацької діяльності. Будучи зараз викладачем, я розумію, наскільки я була неправа, вважаючи, що це легка професія. Насправді ні. Бути викладачем – надзвичайно відповідально, тому що функції викладача – це не лише навчати, але і виховувати, розвивати, допомагати студентам. Я завжди бачила себе у стінах університету, але вважала, що моя мрія нездійсненна. На щастя, так сталося, що я є викладачем свого ж

ВНЗ і щиро цим пишаюсь. Наукова діяльність є тернистим шляхом, але люблячи свою справу, роботу, водночас і любиш науку.

– Нещодавно Ви закінчили університет і стали викладачем. Чим відрізняється, на Ваш погляд, студентське життя сьогодні від Ваших студентських років?

– Студенти у всі роки однакові, лише погляди та пріоритети різні. Коли я навчалась, ми більш відповідально підходили до навчання. Сьогодні, на жаль, студенти не мають чіткої мотивації та стимулів для успішного навчання. Можливо, це проблема сьогоденного суспільства, а, можливо, вони – інше покоління. У студентів зараз вирує думка, що вища освіта в цілому не є важливою, що перевага надається все одно твоїм здібностям, талантам, а не тому, що написано у твоєму дипломі, тому багато студентів навчаються в університеті, тому що їх спонукали батьки, родичі чи стереотипи.

Підсумкове засідання студентського наукового товариства 28 травня 2015 року